

कौशल्ययेति नृपतिर्वीक्षत्यैरभिताडितः ।
 मुमोह शयने भूयो दुःखेनामीलितेक्षणाः ॥ १ ॥
 प्रतिलभ्य पुनः संज्ञां समुन्मील्य च लोचने ।
 अथ पार्श्वस्थितां दृष्ट्वा कौशल्यामिदमब्रवीत् ॥ २ ॥
 प्रसादये त्वां कौशल्ये शोकार्तीऽहं कृताञ्जलिः ।
 नार्हस्युरसि मे क्षारं निषेक्तुं सुतवत्सले ॥ ३ ॥
 पुत्रशोकार्तमनसो हृदयं मे विदीर्यते ।
 असत्त्वान्यकृतप्रज्ञे वाग्वज्राणि विमुञ्चसि ॥ ४ ॥
 न नु भर्तैव साध्वीनां गुणवान् निर्गुणोऽपि वा ।
 दैवतं च गतिश्चेति मत्वा पूज्यतमो मतः ॥ ५ ॥
 क्षमस्वातिक्रमं देवि भृशार्तस्त्वां प्रसादये ।
 कृन्तुमर्हसि वै भूयो दैवेनोपकृतं न मां ॥ ६ ॥
 ज्ञाने त्वां देवि धर्मज्ञां दृष्टलोकपरावरां ।
 अतो नार्हसि मां भूयो वक्तुमेतादृशं वचः ॥ ७ ॥
 इति राज्ञोऽतिकरुणं श्रुत्वा दीनस्य भाषितं ।
 पुत्रशोकं परित्यज्य कौशल्या पतिवत्सला ॥ ८ ॥
 शिरस्यञ्जलिमाधाय भृशं संतप्तमानसा ।
 शिरसा नृपतेः पादौ प्रणिपत्येदमब्रवीत् ॥ ९ ॥